

ЧАРЛЬЗ ДІКЕНС

ПОСМЕРТНІ ЗАПИСКИ
ПІКВІКСЬКОГО
КЛУБУ

що містять вірогідні записи
прогулянок, небезпек, подорожей,
пригод та спортивних вправ
членів його Кореспондентського товариства

Роман

Переклад з англійської
Володимира Панченка

А•БЛ•БЛ•ГА•ЛА•МА•ТА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ I

Піквіксіїці

Перший промінь світла, що розвіяв морок і залив сліпучим сьйвом темряву, яка огортала початок громадської діяльності невмирущого Піквіка, спалахнув під час вивчення наведеного нижче запису в Протоколах Піквікського клубу; видавець цих записок пропонує читачам цей запис із превеликим задоволенням — як доказ найпишльнішої уваги, невтомної сумлінності й гідної хвали проникливості, виявлених ним у дослідженні численних довірених йому документів:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 17

Про те, як напад ревматизму в окремих випадках розбурхує творчий розум

Хоча за своєю статурою пан Піквік міг витримати вельми серйозне напруження і втому, проте він не встояв перед купою прикросців, які навалилися на нього тієї незабутньої ночі, що її ми описали в попередньому розділі. Нічне купання під дощем просто неба й висихання в комірчині — речі так само небезпечні, як і незвичні. Напад ревматизму прикував пана Піквіка до ліжка.

Однак, хоч тілесні сили цієї великої людини таким чином зазнавали чималих випробувань, розумова його енергія зберігала свою первісну свіжість. Дух його був гнучкий, добрий гумор повернувся знову. Навіть роздратування, викликане останньою пригодою, покинуло його, й він без жодного гніву чи збентеження долучався до веселого сміху, яким вибухав пан Ворда за найменшого натяку на цю пригоду. Ба більше: усі два дні, поки пан Піквік був прикутий до ліжка, Сем правив йому за незмінну доглядальницю. Першого дня він намагався тішити господаря анекдотами та розмовою, а другого дня пан Піквік попросив у нього дошку для письма, перо й чорнило і цілий день був вельми заклопотаний. Третього ж дня, коли він уже міг сидіти у своїй кімнаті, то відіслав свого слугу до пана Ворда й пана Трандла з наказом передати їм, що вони зобов'язані йому велику ласку, якщо погодяться випити з ним увечері по чарці. Запрошення було прийнято з великою охотою, тож коли вони сиділи за пляшкою вина, пан Піквік, раз по раз червоніючи, запропонував їхній увазі одну невеличку історію, яку він записав з нехитрої оповіді пана Беллера і «відредагував» за час хвороби.

Парафіяльний клерк (повість про идире кохання)

— В одному маленькому провінційному містечку, — почав пан Піквік, — досить далеко від Лондона, жив колись маленький чоловік на ім'я Натаніел Піпкін, що служив у цьому містечку парафіяльним клерком і жив у маленькому будиночку на маленькій вулиці, за десять хвилин ходи від маленької

церкви; щодня з дев'ятої до четвертої години він передавав свій невеличкий запас знань маленьким хлопчикам. Натаніел Піпкін був лагідний, добрий, ласкавий чоловічок з кирпатим носом, косими очима й кривими ногами, що трохи накульгували; він ділив свій час між церквою й школою, щиро вірячи, що в світі не було людини, розумнішої за парафіяльного священника, кімнати, просторішої за ризницю, й навчального закладу, впорядкованішого за його власну школу. Тільки раз у житті Натаніел Піпкін бачив єпископа — справжнього єпископа з батистовими рукавами й перукою на голові. Він бачив, як єпископ ходив, чув його промову на конфірмації, й коли під час цієї величної церемонії цей самий єпископ поклав руку йому на голову, Натаніел Піпкін так переповнився шанобливим жахом, що тут-таки знепритомнів, і сторож виніс його з церкви на руках.

То була велика, приголомшлива подія в житті Натаніела Піпкіна й до того ж єдина, що скаламутила потік його спокійного буття, аж поки одного чудового дня він випадково відвів очі від дошки, на якій саме писав заплутану арифметичну задачу для бешкетника-школяра, й зупинив свій погляд на рум'яному обличчі Мераї Лобс, єдиної доньки старого Лобса, поважного лимаря, що мешкав навпроти. Очі пана Піпкіна часто спочивали на гарненькому личку Мераї Лобс і раніше, коли він зустрічав її в церкві чи в якомусь іншому місці; проте оченята Мераї Лобс ніколи не були такі блискучі, а щічки Мераї Лобс — такі рожеві, як саме цього дня. Тож не дивно, що Натаніел Піпкін не міг відвести погляду від обличчя панни Лобс; не дивно, що панна Лобс, відчувши на собі цей пильний погляд, одійшла од вікна, з якого визирала, зачинила його й опустила штору; не дивно, що Натаніел Піпкін відразу після цього накинувся на бешкетника-школяра і якнайсумлінніше відлупцював його. Усе це було цілком природно, й дивуватись тут нема чому.

Проте є чому дивуватись, якщо людина такої несміливої й нервової вдачі, як пан Натаніел Піпкін, а найголовніше — людина з таким мізерним прибутком наважувалась від того дня домагатися руки й серця єдиної дочки запального старого

Молоток на дверях відповів їм енергійніше за будь-які слова, затарабанивши ще гучніше й потужніше й не зупиняючись ані на мить.

— Боже милий! — повторив Перкер, беручися до дзвінка. — Ми переполохаємо цілий Ірейс-Інн! Лавтене, хіба ви не чуєте?!

— Зараз відчиню, сер! — обізвався клерк.

Кільце, ніби почувши цю відповідь, неначе заявило, що не збирається стільки чекати. Воно загримотіло ще відчайдушніше.

— Це просто жах! — мовив пан Піквік, затуляючи вуха.

— Мерщій, пане Лавтене! — гукнув Перкер. — Мерщій, бо він висадить двері!

Пан Лавтен, що саме мив руки в темній комірчині, кинувся до дверей, крутнув клямку й побачив істоту, яку ми опишемо в наступному розділі.

РОЗДІЛ 54

*Деякі подробиці щодо стукоту в двері.
Цікаве викриття, що стосується пана Снодграса
й певної молоді леді,
цілком доречне для нашої оповіді*

Істотою, що постала перед очима здивованого клерка, був парубійко — гладкий парубійко в лівреї, що стояв на килимку, заплющивши очі, й немовби спав. Такого товстелезного парубійка клерк ніколи не бачив навіть у мандрівних балаганах. Ця обставина, а також цілковитий спокій і байдужість гостя, що аж ніяк не личили людині, котра щойно здійняла такий шарварок, просто-таки приголомшили бідолаху-клерка.